

Obecně je nutno konstatovat, že právní úprava v České republice v této oblasti plně odpovídá mezinárodním standardům garance základních lidských práv a svobod. Pokud jde o jednotlivé oblasti svobody svědomí a náboženského vyznání, tak jak o nich bylo v této práci pojednáno, lze shrnout že:

- Svoboda svědomí a náboženského vyznání je zaručena. Stát ji garantuje každému. Svědomí a náboženské vyznání jsou nedotknutelné, a nepodléhají žádným zákonným omezením.
- Každý má právo své náboženství nebo víru změnit nebo být bez vyznání; nikomu není bráněno ve vstupu do jakékoli církve nebo náboženské společnosti. Je to subjektivní právo každého člověka vůči státu. Stát jej účinně upravuje a zajišťuje v příslušných normách a v případě, že by bylo ohroženo mu poskytuje náležitou ochranu.

Tyto práva a svobody přísluší v plném rozsahu i nezletilým osobám. Oproti dřívější úpravě je zákon č. 3/2002 Sb. v tomto směru již v plném souladu s Úmluvou o právech dítěte. Náboženskou výchovu nezletilého dítěte mají právo zákonní zástupci již jen usměrňovat a to způsobem odpovídajícím jeho rozvíjejícím se schopnostem.

- Právo odmítnout výkon vojenské služby z důvodu svědomí či náboženského vyznání je garantováno, ačkoli přímo nevyplývá z mezinárodních závazků. Přestože od roku 2005 má Česká republika „plně profesionální armádu“, branná povinnost tím nezanikla. Proto je toto právo odmítnout výkon vojenské služby nadále aktuální. Podrobnosti blíže upravuje nový zákon č. 585/2004 Sb., o branné povinnosti a jejím zajišťování (branný zákon) a zákon č. 222/1999 Sb., o zajišťování obrany České republiky. V kapitole 4. 2. autor této práce vyjádřil kritické stanovisko k ustanovením těchto zákonů, které upravují pracovní povinnost osob, které využijí tohoto svého práva (tj. odmítnou vykonávat mimořádnou službu) a uvedl důvody proč se domnívá, že jsou v rozporu s ústavním pořádkem.